

Ви хвалитесь гордо: колись Україна
Своїм господарством розкішно жила;
Що, волі й братерства кохана дитина,
У славі всесвітній вона ізросла.

Даремна балачка! її господарство
В безодні кишені гетьманів текло,
А темне її, хоч і жваве, лицарство
Користі народній душі не дало.

Братерство ж славетне похило клонилось
Старшинській силенно важкій булаві
Або поза Уманню десь собі крилось
В бездольній у прах січовій голові.

А воля святая? Мов в'язень, конала
У турка, у ляха, о боже, в своїх
І вік пристановища, бідна, не мала,
Щоб діток, як люди, навчати малих.

А слава? То захистом волі прикрита
Хижацька грабіжка, пожежа війни,
Сльозами та кров'ю вона перелита...
Страмітесь за неї, нікчемні сини!
